

РЕШЕНИЕ

№ 485

гр. Перник, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ Г. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ Въззивно гражданско дело № 20231700500654 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

С решение № 819/17.07.2023 г., постановено по гр.д. № 5408/2022 г. Пернишкият районен съд е отхвърлил, като неоснователни предявените от В. Ц. Б., ЕГН ***** срещу Н. Ц. А., ЕГН ***** и А. К. А., ЕГН ***** субективно и обективно, кумулативно съединени осъдителни искове, с правно основание чл.190, ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 82 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД - за заплащане при условията на солидарна отговорност сумата от 6966,41 лева – платена продажна цена за 5,183 ид.ч. от търговски обект с идентификатор 10971.502.563.1.33, от които В. Ц. Б. е бил частично съдебно отстранен, сумата от 800,00 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 01.09.2021 г. до 13.03.2022 г., както и претърпени вреди от частичната евикция, обхващащи сумата 464,30 лева – платена за извършване на строително-монтажни работи за фактическото обособяване на отделни самостоятелни обекти, както и сумата 3555,00 лева (3180 лв. + 375 лв.) – съдебни и деловодни разноски в производството по делба по гр.д. № 1244/2016 г. на РС-Видин.

С решението съдът се е произнесъл и относно разноските.

В законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК е постъпила въззивна жалба от В. Ц. Б., чрез адвокат И. И., с която се оспорва решението на

първоинстанционния съд, като се твърди, че същото е незаконосъобразно, неправилно и необосновано, постановено в нарушение на материалния закон. Счита релевирианият основен мотив в мотивите на решението за изтекла давност на предявената претенция за евикция за несъстоятелен и неправилен, като допълва, че решението за съсобственост и определяне на идеалните части на съделителите влиза в законна сила на 25.04.2019 г. В продължение се излага, че исковата молба е заведена на 14 март 2022 година, поради което не може да се говори за изтекла давност в никакъв случай. Твърди се, че съгласно константната съдебна практика, при заведен иск по чл.190 ал. 2 ЗЗД, касаещ частична евикция, в случая съдебно отстраняване на В. Б. от 5.183 квадратни метра от закупеният наследствен обект, същият търпи имуществени вреди по смисъла на чл. 82 и чл. 83 ЗЗД. Относно твърденията за привидността на сделката и твърдяната симулация досежно собствеността, намира същите за голословни и несъстоятелни. Счита, че твърденията, че Б. е собственик на имота, който ползвал за адвокатска кантора, а не майка му, са опровергани по несъмнен и категоричен начин с представеният и приет по делото нотариален акт № ***Т.***рег. № ***по нотариално дело № 36 от 13.02.2009 година. На следващо място с въззивната жалба са наведени твърдения, че обжалваното решение е непълно, като се сочи, че никъде в мотивите на процесният обжалван акт не се коментира от съда дали е основателен и доказан предявеният иск за евикция. Излагат се редица съображения за неправилност на атакуваното решение. Моли се съда за отмяна на постановеното решение и постановяване на ново, с което исковата претенция да бъде уважена в пълен размер като основателна и доказана. Прави се искане за присъждане на сторените пред двете инстанции разноски. С въззивната жалба не се представят и не се сочи необходимост от събирането на нови доказателства.

В предоставения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от Н. Ц. А. и А. К. А., чрез адвокат Л. М., с който същата е оспорена, като наведените в нея твърдения се сочат за бланкетни. Допълва се, че изложеното в нея е в противоречие със събраните по делото доказателства и приложимия материален закон. Постановеното от първата инстанция решение се счита за правилно и мотивирано, при достигане на правилни изводи от страна на решаващия съд. В продължение се твърди, че освен погасяването по давност налице била и неоснователност на претенциите за обезщетение за вреди, защото евицирания купувач не е добросъвестен купувач. Соци се, че първата инстанция е мотивирала изводите си относно недобросъвестността на купувача, което е и основание за отхвърляне на иска за вреди от евикция. С отговора се излага, че се поддържат всички направени възражения и посочените основания за неоснователност на предявените искове, изложени в отговора на исковата молба, допълнителните становища и писмената защита при първоинстанционното разглеждане на делото. Въз основа на изложеното се моли съда за потвърждаване на атакуваният акт, като въззивната жалба бъде оставена без уважение. Прави се искане за заплащане на адвокатско

възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на въззиваемите за всеки един от предявените иски, съобразно заявеният във въззивната жалба материален интерес. Моли при определяне на размера на адвокатското възнаграждение, съдът да има предвид, че адв. М. е регистрирано по ЗДДС лице и следва определеното възнаграждение да включва и дължимия ДДС.

Пернишкият окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и оплакванията на страните, намира за установено следното:

По делото не се спори за наличието на сключен договор за покупко-продажба от *** на търговски обект, с идентификатор 10971.502.563.1.33, със страни: майката и наследодател на настоящия ищец и въззивник пред ОС Перник В. Б. - Л. В. Д., в качеството ѝ на купувач и ответниците Н. и А. А. - продавачи.

Видно от приложеното по настоящия правен спор гр.д. № 1/2009 година, по описа на Районен съд - Видин, делото е било образувано по искова молба, предявена от ЕТ „МЦМ М.Д.“ срещу Н. и А. А., депозирана на 29.12.2008 година, с предмет - предявени иски по чл. 108 ЗС, чл. 109 ЗС и чл.59 ЗЗД касателно процесния имот, а именно: самостоятелен обект с идентификатор 10971.502.563.1.33 и която не е била вписана.

Установява се, че настоящият ищец В. Ц. Б. е представлявал по гр.д. № 1/2009 година, по описа на РС-Видин, в качеството си на адвокат ответниците Н. и А. А., както и третото лице помагач и негова майка - Л. В. Д..

По гр.д. № 1/2009 г., на РС - Видин се установява, че на *** е бил представен съвместно писмен отговор от Н. А., А. А. и Л. Д. - и тримата чрез пълномощник адвокат В. Б.. В същия се признава, че в хода на делото на 13.02.2009 година спорният имот изцяло е бил прехвърлен на Л. В. Д. - майка и наследодател на настоящия ищец, която впоследствие е била конституирана като трето лице помагач, на страната на ответниците.

Видно от свидетелските показания на Г. А. А. - дъщеря на ответниците, се установява, че в края на месец януари 2009 година В. Ц. Б. се е съгласил да представлява като адвокат ответниците Н. и А. А. по гр.д. № 1/2009 година, на РС-Видин, като тогава е проявил интерес и към придобиване на имота.

Производството по ревандикационния иск завършило в полза на ищеца М.Д., а след смъртта на Л. В. **на 08.10.2015 година** правото на собственост

върху припадащата се част от имота било придобито по силата на наследствено правопримство от сина ѝ В. Б..

Поради наличие на съсобственост между В. Б. и М.Д. по отношение на търговския обект била допусната и извършена съдебна делба, като съгласно постигнатата между страните и одобрена от съда спогодба от 14.07.2021 година било извършено преустройство, като търговския обект с идентификатор 10971.502.563.1.33 бил разделен на два отделни самостоятелни обекта - 10971.502.563.1.39, с площ от 5,183 кв.м. и 10971.502.563.1.40, с площ 20,87 кв.м., а В. Б. се задължил да предаде на М.Д. владението върху 5,183 кв.м. и извършил за своя сметка СМР във връзка с изграждането на стена и фактическото обособяване на обектите, като поел и направените деловодни разноски.

Спорно между страните по настоящия спор се явява обстоятелството доколкото частта от продадения имот - 5,183 ид.ч. от търговския обект с идентификатор 10971.502.563.1.33) е принадлежала на трето лице М.Д., като ЕТ, които безспорно се отъждествяват, а ищецът, в качеството му на наследник на купувача Л. В. е бил частично съдебно отстранен с решението за извършване на делбата и дали са били налице основания да се иска припадащо се намаление на продажната цена и обезщетение за претърпените вреди.

Спорно между страните е и обстоятелството дали ответниците продали на наследодателката на ищеца обект с площ 23,01 кв.м., като разликата между продадената и реално обособената за ищеца след делбата площ на имота от 20,87 кв.м. била 2,14 кв.м., а не 5,183 кв.м., оспорва се необходимостта от извършването на разходи за СМР, тъй като още преди изповядване на сделката ищецът бил наясно, че имотът не включвал тоалетна, а последната била изградена в общите части, както и че изграждането на кухненски кът в помещението, представляващо адвокатска кантора не съставлявало необходим разход за отделяне на двете помещения след делбата, оспорва се и необходимостта от заплащане на сторените разноски по делото за делба в описания от ищеца размер, тъй като същите следвало да бъдат платени от страните, съобразно квотите им в съсобствеността и спогодбата по делбата същите да бъдат заплатени единствено от ищеца не обвързвала ответниците. Оспорва се искът за мораторна лихва, включително и като погасен по давност

с оглед погасяването на главното вземане също с изтичане на петгодишна погасителна давност на правото на иск, считано от 29.06.2012 година – влизане в сила на съдебното решение, постановено по по гр.д. № 1/2009 година, по описа на РС-Видин.

Въззивният съд приема обжалваното първоинстанционно решение за валидно и допустимо, поради което е длъжен да извърши проверка за неговата законосъобразност, с оглед наведените във въззивната жалба оплаквания.

Районният съд е отхвърлил предявените иски претенции, като е приел, че срещу ответниците е било образувано гражданско дело № 1/2009 година, по описа на РС – Видин, с предмет – ревандикация в полза на ЕТ на процесния имот, по което ответниците са ангажирали адвокат В. Б., като процесуален представител, като са продали имота на неговата майка Л. Д., която пък от своя страна е била представлявана от В. Б. при изповядване на сделката, а седем дни по-късно са депозирали съвместно с нея и отговор по образуваното гражданско дело пред РС - Видин, въпреки че Л. Д. до тогава не е била страна по него и не е получавала съобщения.

Приел е също така, че след прехвърлянето имотът се е ползвал за кантора от сина на Л. Д. – настоящия въззивник.

Правилно и в съответствие с фактите и доказателствата по делото ПРС е установил, че от една страна Л. Д. е била представлявана от сина си адвокат В. Б. при изповядване на продажбата, а от друга - седмица по-късно и при депозиране на отговор по висящия правен спор. Наред с горното се установява, че по гр.д. № 1/2009 г., на РС - Видин пълномощните за процесуално представителство са от дата, предхождаща извършената продажба на процесния имот в полза на наследодателката на настоящия ищец и въззивник В. Б..

Настоящият съдебен състав приема, че с оглед гореизложеното, по безспорен начин се доказва знанието у купувача Л. Д. и нейния син и адвокат В. Б. – настоящ ищец и въззивник за наличие на евентуални възможни права на трети лица по отношение на процесния имот или части от него, с опции за приложението на чл. 192 ЗЗД.

Ето защо в случая релевантен е поставения с правопогасващото

възражение в отговора на ответниците въпрос за първоначалния момент на пораждане на правото да се иска съответно връщане на цената, за наличие в случая на изтекла погасителна давност притезанието.

Според чл. 192 ЗЗД вземането на недобросъвестния купувач за връщане на платената цена възниква при съдебно отстранение, т.е. при реализирана евикция, в резултат на уважен с влязло в сила съдебно решение иск, като началният момент на погасителната давност започва да тече от момента на влизането му в сила.

Тъй като в настоящия казус се установява, че процесният имот е бил прехвърлен на 13.02.2009 година, т.е. след образуване на гр.д. № 1/2009 г., по описа на РС-Видин, по което ищецът ЕТ „МЦМ М.Д.“ е предявил ревандикационни претенции срещу продавачите на процесния имот, като в производството в качеството на трето лице – помагач, на тяхна страна е бил привлечен правоприемникът - купувачът по сделката, съгласно чл. 223, ал. 1 от ГПК постановеното съдебно решение, признаващо вещни права върху имота в полза на ЕТ „МЦМ М.Д.“, има установително действие в отношенията между него и купувача Л. Д., съответно и в отношенията между ЕТ „МЦМ М.Д.“ и настоящия ищец и въззивник В. Б., които са знаели за висящия правен спор пред РС Видин към момента на изповядване на сделката за прехвърляне на имота.

При това положение, настоящият съдебен състав приема за правилен изводения и от районния съд извод, че на 29.06.2012 година с влизане в сила на решението, постановено по гр.д. № 1/2009 година от РС - Видин, установяващо със сила на пресъдено нещо, че третото за имота лице ЕТ „МЦМ М.Д.“ се явява негов съсобственик и в отношенията между него и продавачите от една страна, а от друга – между ЕТ и купувача, съгласно трактовката на чл.223, ал.1 от ГПК.

Ето защо, с влизането в сила на съдебното решение по гр.д. № 1/2009 г., по описа на РС – Видин, по което купувачът на имота е участвал като трето лице- помагач, последният е бил съдебно отстранен и оттогава са възникнали правата му по чл. 192 ЗЗД, в случая от 29.06.2012 година, като правото на предявяване на исковите претенции по чл. 82 ЗЗД се погасяват с изтичането на законоустановения петгодишен давностен срок, който е изтекъл на 29.06.2017 година - преди депозиране на искова молба (14.03.2022 година) по настоящото дело, поради което се явяват неоснователни възраженията в тази насока, съдържащи се в оплакванията на въззивната жалба, че петгодишният давностен погасителен срок следвало да тече от влизане в сила на делбеното решение по гр.д.№ 1244/2016 година, по описа на РС Видин – 25.04.2019 година, а не от 29.06.2012 година, както правилно и съобразено с фактите по

делото и закона е приел районния съд.

С оглед отхвърляне на главния иск за намаляване на цената за сумата 6966,41 лева, поради изтекла погасителна давност за вземането, и акцесорният - за обезщетение за забава в размер на сумата от 800 лева също следва да бъде оставен без уважение.

Всичко изложено дотук и предвид приложението на института на чл. 192 ЗЗД, при наличие на установено знание за евентуални собственически претенции и права на трети лица върху имота, за ищеца не е налице право да му бъдат възстановени претърпените вреди от частичната евикция, което обуславя неоснователност и на осъдителните иски за сумата 464,30 лева - платена цена за извършване на строително-монтажни работи за фактическото обособяване на отделни самостоятелни обекти, както и сумата 3555,00 лева (3180 лв. + 375 лв.) – за съдебно - деловодни разноски в производството по делба по гр.д. № 1244/2016 г., на РС - Видин.

С оглед съвпадащите изводи на двете съдебни инстанции относно неоснователността на предявените иски претенции, обжалваното решение следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно, като въззивникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на въззиваемите страни адвокат Л. М. М. сумата от 2146,45 лева, с включен ДДС, представляваща направени разноски във въззивното производство, съгласно надлежно и своевременно представен списък по чл.80 от ГПК, на осн.чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.3 от ЗА, вр.чл.7, ал.2, т.1 и т.3, вр.чл.2, ал.5 от Наредба № 1 за МПРАВ и при наличие на доказателство за регистрация по ДДС.

Воден от горното, Пернишки окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ИЗЦЯЛО решение № 819/17.07.2023 г., постановено по гр.д. № 5408/2022 година, по описа на Районен съд – Перник.

ОСЪЖДА В. Ц. Б. да заплати на адвокат Л. М. М. сумата от 2146,45 лева, с включен ДДС – за адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.3 от ЗА, за осъществено процесуално представителство пред Окръжен съд Перник.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____